

^א והי' עולם נטע בתוכינו. ובכח עוז הקב"ה וטייע ההתורה וכח הנטמן³³. באדם עצמו באלה הג' נשלים הקדושה. והוא עצמו ג' המועדות. בפסח זמן חירותנו שהיה בעוז עלילון כמו שבתוב³² ביד חזקה ועל זה אמרו³³ לו לא הקב"ה עוזרו אין יכול לו. כמו שכתוב (חלילים לה, לב-לו) צופה רשות לצדיק כו' כי לא יעוזנו בידנו. זmanın תורתנו הוא בחינת קדוש. זמן שמחותנו הוא קדושה שבני ישראל מקבלין והוא שמחות תורה שהتورה הניהה רשימה בהאדם. ומסתמא הג' עבריות שעריכין למסור נפשו עליהם הם מכונים מול אלה הג' קדושים. עבודה ורה היא מבטל קדושה הנמשכת בעוז ה' יתברך. וגלי עריות מבטל כח התורה כי המילה היא אמירה יהודית וראשונה³⁴ כמו שבתוב (שם קיט, טט) שיש אنبي על אמרתך וניתנה ראשונה לומר ידי' מצוה זו יכולין לקבל כל מצות התורה³⁵. וכן כתיב (שם קמ', ט) מגיד דבריו ליעקב בדיאתא במדרש³⁶ מי שאינו נימול אינו זוכה לתורה. וגם המילה עצמה היא אות שם קדוש שנחתם בברונו ועל ידי זה השם יכולין לזכות לכל התורה שכולה שמותיו של הקב"ה³⁸ ולכן גלי עריות מבטל כח התורה. ושפעות דמים מבטל כח הנפש. ולכן צריכים למסור נפש על ג' אלו לקיים נקדשתי נוג' הנ"ל נרמזין גם כן בברכת אתה קדוש ושםך³⁷ שהتورה שמותיו של הקב"ה³⁸ וקדושים יהלולו³⁷ הוא קדושת ישראל בן"ל:

דברתיב לו איחל כו' ועדין אני יודע אם לא אעפה אם לא אעפה כו' ונחיק רשי ז"ל²² לפרש שמרד איווב מתוך היסורי מות. וזה דוחק שהרי אמר זה לשבח על עצמו. ותו אם כן אינו עובד מיראה גם כן. איברא דברשי פרשת ואתחנן²³ איתא גם כן העובד מיראה כשמטריחו יותר מדאי הולך לו ועיין מה שבתבנו שם²⁴. אבל לפי מה שבתבנו לעילathi שפיר בפשיות דלא איחל שלא יחשפ לו דרך הצלחה שיוודע שככל אשר חפץ ה' בן היה והוא מיראה. ولو איחל בואי' הוא קיבל המיטה באחבה רבה בן"ל פשט ונכון במשנה הנ"ל:

בפסוק (ויקרא כב, לט) ונקדשת בתרוך בני ישראל וסמור ליה פרשת מועדות שהוא לרמזו שוכין אל הקדושה על ידי המועדות. ולכן נקרים מקרים קדוש כו'²⁵. ונראה לאבר כו' ג' קדושים חז' בדיאתא בזוהר הקדוש²⁶ קדוש קדוש קדושה. ונראה שהם הני תלתא דיאיתא²⁷ קדושה בריך הוא ואורייתא ושישראל בולחו חד. ואיש היישראלי יכול לזכות אל הקדושה על ידי ג' בוחות אלו. הקדוש ברוך הוא וברוך שמו קדוש ונבדל וגבוה מכל גבוה והוא קדש. אכן התורה היא עמודא דאמצעותא²⁸ ונקרים קדוש²⁹ שעיל ידי התורה נמשך הקדושה שהتورה מלמדת בתיה^ג מצות איך להמשיך הקדושה בעולם כמו שאומרים³⁰ קדשו במצוותיו. ויש עוד בחינת קדושה בבני ישראל שעיל זה נאמר³¹:

³³ סוכה נב ע"ב; קידושן ל ע"ב.

³⁴ רשי' שבת קל ע"א ד"ה יש א النبي.

³⁵ עיין לך תר"ן ד"ה 'בפסוק'; סוכות תרל"ח ד"ה 'בפסוק'.

³⁶ "פעס אוחת אמר לו עקליט לאוריגינוס המלך רודזה אני להונגייר ולהעתשויות ישראאל... אמר לו לך ולמוד תורה ואל תמול אמר לו עקליט אפיקול חכם שבמלוכותך זוקן בן מאה שנה אינו יכול ללמד תורה אם אינו מל שכן חהבו מגיר דבריו ליעקב חזקיי ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי ולמי לבני ישראל" (שמורר ל, יב; ע"ע תנומה משפטים, ה).

³⁷ תפילה העמיהה, אתה קדוש.

³⁸ זוהר ד"ב, פ"ע"א.

²² רשי' סוטה כו ע"ב ד"ה 'מיראה'.

²³ רשי' דברים ה ד"ה 'ואהבת'.

²⁴ זאתון רחל"ד ד"ה 'מה שבתב רב"ר'.

²⁵ עיין וירא, כב, ב; ה, ל.

²⁶ זהר ח"ג, צג ע"א – רעיה מוחננה.

²⁷ זהר ח"ג, עג ע"א.

²⁸ זהר ד"א, רבג ע"א – השמות; שם ח"ג, סז ע"ב – רעיה מוחננה.

²⁹ זהר ח"ג, פ ע"ב.

³⁰ ברכת המצות.

³¹ הברכה הנאמורה אחר קריית התורה

³² עיין שמות ה, א; יג, ט.

פרק ט"ו

האהבה העליונה

ההנאהה הנוכחות היא
היא על פי שם אהיה ש
שהכל היה בדקודוק נכו
יתיר וחשר.

ארץ ישראל נועדה ל
שיננה בארץ מתגלת דן
וחחרנית, "ארץ זבת חל
עתה הטבע והחרניות מ
ההנאהה העתידה שהיא נ
והכל גלו依 בלי שום העל
ישראל היא דוקא כשהיא
השמה בכל הטוב אשר נ
גלו依 הפלא העליון.

ושוניה היא המצווה
זו צרכיהם לדורגיהם את ד
ארץ יותר מעולה משאו
ארץ המארכת ימים ושם
בחחריות, תחסר גם שלם
לאברותם "לך לך מארצך
א" וברשותך".

וחתכלית המבוקשת
יהיה בינויהם שום גnod ו
לכאן והחומר מושך לנו
ישראל, "לך לך, להנתן
תהיינה שלמות אתה".

שני מיני אהבות הן. אהבה אחת באה מצד הנשמה שאינה מוצאת
ספוק בעצמה זולת על ידי האהבה המדוללה וההתדרקות הנצחית
בחי העולמים ב"ה, וכל זמן שאינה מSIGA את האהבה והדרקות אין
לה מנוח ואינה מתרצה בחיה, ול ذات יש לפעמים שמתוך אי הספק
הלויה מתפרצת בחילה בכל החיים.

אולם ישנה אהבה יותר גדולה, והיא באה מצד הקב"ה, ולא
מצד مليוי ספוקי הנשמה זולת כאשר זוכה הנשמה למלא את מאויה
ותשוקתה להיות דבוקה בו יתרך, היא מתחילה להרגיש שעוד לא
זcta אל האהבה השלמה, מפני שככל אהבתה לד' היא רק למען
השלמת ספוקה הנשmate והרוחני, ורוצה להשיג את האהבה יותר
עליזונה שהיא בלתי לד' לבדו וכל זמן שאינה MISIGA את האהבה
זהות מריגישת פחיתות בעצמה, וזה מה שלפעמים דוקא אחורי עליה
גדולה באה נפילהفاتומית, לפי שה衲מה מתגעגעת או למדרגה
יותר נעה והיא יודעת שככל זמן שלא זcta לאהבה עליזונה זו לא
הגיעה אל השלמות הרואיה, וכאשר זוכים להשיג אהבה עליזונה זו,
magimim לשמחת אמת, שמהה שלמה במלואה.

למדרגות האהבה העליונה זאת אי אפשר להגיע כי אם בארץ
ישראל, כי בחו"ל אין מגיינים רק לבחינות האהבה למלא את
ספרוק הנשמה, "כל הדר בחו"ל דומה כמו שאין לו אלה", לא כן
היא מדרגת ארץ ישראל, שמהה מגיינים גם לאהבה העליונה שהיא
כלה מצדו יתרך לבודו, "כל הדר בא"י דומה כמו שיש לו אלה",
ומפני זה עבדות ד' בשמחה לא תחנן רק בארץ ישראל, כמו שבואר
בוזה"ק (פ' במדבר דף קי"ח ע"א), עבדו את ד' בשמחה בארץ ישראל, כmo שבואר
עבדו את ד' ביראה בחו"ל, שכן לעבדות ה' בשמחה אי אפשר להגיע
רק על ידי השגת האהבה יותר עליונה, שאין מSIGIM אותה בארץ
ישראל.